

Arrest

nr. 208 529 van 31 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 1 maart 2016 toe op het Belgische grondgebied en diende op 27 september 2016 een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 2 maart 2017 stelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging vast dat verzoekster geen gevolg had gegeven aan de oproeping, waardoor zij geacht werd afstand gedaan te hebben van haar asielaanvraag.

1.3. Verzoekster diende op 10 augustus 2017 een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 13 december 2017 trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.5. De commissaris-generaal trof op 26 februari 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en een soenniet van Koerdische origine te zijn. U verklaart geboren te zijn op 18 september 1997 te Suleymaniyah. U woonde in de Rizgari wijk te Suleymaniyah. Uw moeder stierf toen u slechts een jaar oud was. Uw vader had haar tijdens een ruzie in een dronken bui mishandeld, waarna ze aan haar verwondingen overleed. Vanaf 2012 woonde u bij uw tante in Lubnan city (Suleymaniyah).

In 2013 leerde u uw huidige echtgenoot H. K. A. (O.V. (...)) kennen via Facebook. Hij verblijft reeds jaren legaal in België. Uw echtgenoot kwam in november 2014 gedurende een tweetal weken naar Irak om uw hand te vragen. Nadat hij de eerste keer uw hand vroeg aan uw vader en oom lieten zij blijken hier niet akkoord mee te gaan. Ze sloegen u. U kon vluchten en riep de hulp in van een vrouwenrechtenorganisatie. Toen uw vader en oom bij deze organisatie kwamen om de situatie op te helderen, werd u terug aan hen toevertrouwd. Enkele dagen later kwam H.(...) een tweede keer uw hand vragen. Wederom gingen uw vader en oom niet akkoord en wederom werd u geslagen. U kon ontsnappen aan hen en vluchtte weg met een taxi.

U ging naar school tot het vierde middelbaar en volgde nadien nog een opleiding van twee jaar boekhouden. Toen uw vader midden 2015 scheidde van uw stiefmoeder moest u uw studies stopzetten om voor uw halfbroers en halfzussen te zorgen. Vanaf mei 2015 werkte u in een cafetaria en verbleef u bij uw oom in B.(...) (Suleymaniyah). Rond juli 2015 trok u in het H. hotel te Suleymaniyah in. Vanaf oktober 2015 verbleef u bij een vriendin in C.(...) (Suleymaniyah).

Op 12 december 2015 bent u legaal via de I. K. grensovergang naar Turkije vertrokken. U reisde daarna door verschillende landen waaronder Duitsland, waar uw paspoort door de autoriteiten werd ingenomen nadat uw vingerafdrukken werden genomen. U reisde van daaruit na twee weken door naar België en kwam hier aan op 1 maart 2016. Hier in België bent u religieus gehuwd met uw echtgenoot op 15 maart 2016. Dit huwelijk werd niet wettelijk geregistreerd.

U vroeg hier een eerste keer asiel aan op 27 september 2016. Aangezien u niet kwam opdagen voor uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd een weigeringsbeslissing genomen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing en verliet België niet. Op 23 januari 2017 beviel u hier van uw zoon A.(...). Hij verkreeg hier een geldig verblijfsstatuut op basis van de verblijfsdocumenten van zijn vader. Zelf deed u echter geen aanvraag tot een verblijfsstatuut in België op basis van de relatie met uw echtgenoot of kind.

U vroeg een tweede keer asiel aan op 10 augustus 2017. In oktober 2017 kwam u via uw broer te weten dat uw vader te kennen had gegeven dat u gedood zou worden als u zich nog in Irak zou laten zien.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 22/11/'15) en uw nationaliteitsbewijs (d.d. 23/11/'15). Tevens legt u een kopie voor van de geboorteakte van uw zoon.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat u uw land zou zijn ontvlucht wegens vrees voor uw vader en oom die niet akkoord waren met uw huwelijksplannen. U vreest dat ze u zouden vermoorden. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Allereerst doet het feit dat u pas na een tiental maanden verblijf in België besloot asiel aan te vragen in ernstige mate afbreuk aan de ernst van uw nood aan bescherming. Temeer daar u nadien tevens niet kwam opdagen voor uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en dat u na een weigeringsbeslissing nogmaals een vijftal maanden wachtte om opnieuw asiel aan te vragen. U startte in tussentijd bovendien geen enkele andere procedure om hier aan een wettig verblijf te geraken (CGVS p.6-7, 18). Dat u zolang wachtte om een eerste keer asiel aan te vragen, het vervolgens niet nodig vond de procedure te vervolledigen en ook nadien nog maandenlang wachtte om nogmaals asiel aan te vragen, kan dan ook op geen enkele wijze worden gerechtvaardigd. Er kan immers worden aangenomen dat iemand die werkelijk voor zijn of haar leven vreest, zo snel mogelijk bescherming zou willen invoeren.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Bovendien blijkt de chronologie van uw asielrelaas zeer onduidelijk en onsamenhangend te zijn. Zo

beweert u op een gegeven moment dat u uw studies moest stopzetten omdat uw vader eiste dat u voor uw halfbroers en halfzussen zou zorgen na zijn scheiding midden 2015 (CGVS p.10). Nochtans had u eerder verklaard dat u uw studies stopzette omdat u Koerdistan toen verliet (CGVS p.7). Vreemd genoeg had u voordien ook aangegeven dat het laatste contact dat u had met uw vader dateerde van augustus 2014 (CGVS p.5). Al de door u aangehaalde vervolgingsfeiten spelen zich echter na deze datum af. Uw echtgenoot kwam immers in november 2014 naar Irak om uw hand te vragen waarna u twee keer door uw vader zou zijn geslagen (CGVS p.11). Dit doet ten eerste de wenkbrauwen fronsen.

Voorts verklaarde u aanvankelijk bij de DVZ dat u aan uw stiefmoeder vertelde over uw relatie met uw huidige echtgenoot, terwijl u bij het CGVS beweert dit enkel aan de vrouw van de broer van uw vader te hebben toevertrouwd (CGVS p.12). Wanneer u met deze tegenstrijdige verklaringen wordt geconfronteerd, ontkent u simpelweg dit tegen uw stiefmoeder te hebben verteld (CGVS p.17). Het is tevens bevreemdend dat u überhaupt iemand van uw familie op de hoogte zou brengen van het feit dat u een relatie onderhield. U was immers naar eigen zeggen op de hoogte van reeds twee moorden die binnen uw familie werden gepleegd omwille van verboden relaties. Dat u gerustgesteld was doordat de vrouw van uw oom zei dat ze het niet zou doorvertellen, is gezien het hieraan verbonden risico moeilijk te geloven (CGVS p.12-13). Aangezien uw verklaringen dermate tegenstrijdig en onsamenhangend zijn, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk ondermijnd.

Bijkomend kunt u geen duidelijke uitleg geven waarom uw vader en oom zo gekant zouden zijn geweest tegen uw huwelijk. U beweert dat uw vader niet graag verliefdheid, liefde en zulke dingen had. U weet niet of hij per se uw echtgenoot haatte; het zou gewoon in zijn karakter liggen (CGVS p.12). U haalt op een gegeven moment aan dat uw familie streng religieus zou zijn (CGVS p.3). Nochtans doet het feit dat u geenszins religieuze kledij droeg en niet verplicht werd een hoofddoek te dragen eerder het tegendeel bewijzen (CGVS p.4). Het feit dat uw vader weleens een stevige hoeveelheid alcohol dronk, past tevens niet in het plaatje van een strikt religieus gezin (CGVS p.5). Uw eigen ouders hadden ook geen familieband alvorens ze met elkaar huwden, iets wat traditioneel gezien wel vaak voorkomt (CGVS p.4). Dat u buiten de familie wilde huwen kan op zich dus ook geen reden zijn geweest voor hun afkeuring. U maakt aldus geenszins aannemelijk dat uw relatie in de ogen van uw familieleden problematisch zou zijn en u als gevolg hiervan het land zou hebben moeten verlaten.

Het is ook frappant te moeten vaststellen dat, nadat u reeds een eerste keer hardhandig werd aangepakt na het eerste huwelijksaanzoek, uw echtgenoot ervoor koos toch nog een tweede keer uw hand te komen vragen. Dit terwijl hij op de hoogte was van het feit dat u na de eerste keer werd geslagen. Dat hij dacht dat ze de tweede keer wel akkoord zouden gaan door kalmer en met meer respect tegen hen te spreken, kan totaal niet overtuigen (CGVS p.14). U kunt tevens niet op overtuigende wijze schetsen hoe u tot tweemaal toe aan de gewelddadigheden van uw vader en oom kon ontsnappen. De eerste keer zou u tijdens etenstijd hebben kunnen buitenglippen (CGVS p.14). De tweede keer zou u naar buiten zijn gelopen terwijl ze u sloegen. Als u wordt gevraagd hoe u hierin slaagde, verklaart u simpelweg: "het is me gelukt". Er zou heel toevallig net een taxi hebben gestaan die onmiddellijk met u wegreed (CGVS p.15). Dit alles maakt dat aan de door u geschetste gang van zaken geen geloof kan worden gehecht.

Voorts moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt in verband met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, noch iets wat kan aantonen dat uw vader en oom werkelijk tegen uw huwelijk zouden zijn en u zouden willen doden. Nochtans zou u nadat u geslagen werd wel naar een dokter zijn geweest (CGVS p.16).

U bleek bovendien geen haast te hebben gehad om uw land te verlaten, aangezien u verklaarde nog gedurende enkele maanden probleemloos in Suleymaniyah te hebben geleefd. U besliste uiteindelijk toch uw land te verlaten nadat uw echtgenoot zei dat er een manier was waarop u tot bij hem kon geraken (CGVS p.15-16). Dit alles roept ernstige vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

Bovenvermelde elementen leiden het CGVS tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier slechts uw originele identiteitskaart (d.d. 22/11/2015) en nationaliteitsbewijs (dd. 23/11/2015). Deze documenten zijn enkel een indicatie met betrekking tot uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. De kopie van de geboorteakte van uw kind is slechts een indicatie met betrekking tot uw relatie met H.(...). Deze relatie wordt op zich niet betwist door het CGVS. Er wordt echter geen geloof gehecht aan de vervolgingsfeiten die hieruit zouden zijn voortgevloeid. Deze documenten doen dan ook niets af aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielrelaas. Daarenboven dient een zeker voorbehoud te worden gemaakt bij het voorleggen van Iraakse stukken, aangezien ze - zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier, blauwe map) - zeer gemakkelijk via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen verkregen worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om

aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleymaniyah te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Hetzelfde geldt voor het eerste semester van 2017. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en

dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Suleymaniyah. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Met betrekking tot het laattijdig karakter van haar asielaanvraag en de vaststelling dat zij niet kwam opdagen na de oproeping in het kader van de eerste asielaanvraag, oppert verzoekster dat zij op een vast adres verblijft met haar partner en haar zoontje en hoogzwanger is van haar tweede kindje, hetgeen volgens haar een sterke invloed heeft op de nood en de urgentie om asiel aan te vragen. Verzoekster stelt dat haar aanwezigheid in België bij haar partner reeds zorgt voor de bescherming die zij zocht. Verzoekster benadrukt dat zij tot op heden geen andere procedures heeft ingediend met het oog op het verkrijgen van een verblijf. Volgens verzoekster meent de commissaris-generaal ten onrechte dat dit een element is dat haar asielrelaas ondergraaft. Verzoekster meent echter dat zij nog steeds eenzelfde ingesteldheid heeft omdat zij ook nog geen andere verblijfsprocedures heeft aangewend.

Wat de tegenstrijdigheden en onsamenhangende verklaringen betreft, stelt verzoekster dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zijn. Verzoekster bevestigt dat haar vader en haar broer aan de basis liggen van haar vertrek uit Irak. Zij stelt dat zij door haar vader van school werd gehaald om zorg te dragen voor de opvoeding van de kinderen. Wanneer verzoekster hieraan geen gevolg gaf, werd haar tirannieke vader zeer kwaad.

Voorts zet verzoekster in haar middel uiteen dat zij haar huidige partner leerde kennen via de sociale media zonder medeweten van haar vader. Zij lichtte enkel de echtgenote van haar oom in, de enige die zij in vertrouwen nam, hetgeen, in weerwil van de bewering van de commissaris-generaal, niet bevreemdend is. Pas nadat haar partner H. in november 2014 haar hand kwam vragen, zal deze vrouw bekennen reeds langer weet te hebben van de relatie. De partner van verzoekster verbleef in 2014 twee weken bij zijn familie in Kirkuk. Haar partner, zo beschrijft verzoekster, vroeg haar hand aan haar vader in het bijzijn van haar familie. Omdat verzoekster vreesde dat haar vader niet akkoord zou gaan, had zij haar familie vooraf niet ingelicht. Verzoekster stelt dat de reden voor de afwijzende houding van haar vader karakteriële oorzaken heeft en te wijten is aan zijn autoritaire persoonlijkheid. De link met de religieuze overtuiging van haar vader wordt, zo stelt verzoekster, alleen gemaakt door de commissaris-generaal. In dit verband wijst verzoekster erop dat haar verklaringen onjuist worden geïnterpreteerd door

de commissaris-generaal omdat zij zelf nooit had verklaard dat haar vader 'streng religieus' was, waarbij verzoekster verwijst naar een aantal van haar verklaringen tijdens het gehoor. Verzoekster benadrukt dat er geen link werd gelegd tussen de tirannieke persoonlijkheid van haar vader en zijn religieuze overtuiging.

Voorts acht verzoekster het in haar middel onzorgvuldig dat zij niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat haar relatie 'problematisch' zou zijn. Het gegeven dat zij haar land is ontvlucht omwille van haar vader nadat zij een relatie had aangeknoopt met haar partner wordt bevestigd, zo oppert verzoekster, doordat zij nu met hem samenleeft in België en een gezin heeft uitgebouwd. Verzoekster stelt geen contact meer te hebben met haar vader of met haar familie.

Vervolgens stelt verzoekster dat de vraag naar de geloofwaardigheid niet allesbepalend is en dat de in het Vluchtelingenverdrag bepaalde vervolgingsgronden steeds dienen te worden onderzocht. Verzoekster verwijst naar haar verklaringen en de bijgebrachte documenten en stelt dat dient te worden gekeken naar de beleving zoals zij die heeft ervaren. De beslissing bevat volgens verzoekster een eenzijdig, selectief en negatief beeld van haar verklaringen.

Tenslotte stipt verzoekster aan dat zij afkomstig is uit Suleimaniyaen hier steeds heeft gewoond en er aldaar een risico bestaat op ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekster verwijst naar een artikel dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt, waaruit blijkt dat haar regio van herkomst niet ontsnapt aan het geweld in Irak.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster een internetartikel toe van *CNN* van 19 december 2017 betreffende de anti-regeringsbetogingen in Iraaks Koerdistan (Verzoekschrift, bijlage 3).

2.2.2. De commissaris-generaal diende op 18 juli 2018 een aanvullende nota in waarbij de "*COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio*" van 14 maart 2018 en de "*COI Focus Irak: De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht*" van 13 april 2018 werden gevoegd.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats gewezen op het feit dat verzoekster slechts na een tiental maanden verblijf in België een asielaanvraag indiende, hetgeen volgens de commissaris-generaal in ernstige mate afbreuk doet aan de nood aan bescherming.

Daarnaast worden een aantal tegenstrijdige verklaringen opgemerkt. De commissaris-generaal wijst er in zijn beslissing op dat verzoekster verklaarde dat zij haar studies diende stop te zetten om voor haar halfbroers en halfzussen te zorgen, terwijl zij eerder had verklaard dat zij haar studies stopzette omdat zij Koerdistan toen verliet. Verzoekster had ook aangegeven dat het laatste contact met haar vader dateerde van augustus 2014, hoewel de door verzoekster geschetste vervolgingsfeiten, waarbij haar vader een cruciale rol speelde, zich na deze datum hebben afgespeeld. Verzoekster verklaarde immers dat haar partner in november 2014 haar hand kwam vragen waarna zij door haar vader zou zijn geslagen.

Tevens stipt de commissaris-generaal aan dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij over haar relatie zou hebben verteld aan haar stiefmoeder, terwijl zij op het Commissariaat-generaal

beweerde dit enkel aan de echtgenote van haar oom te hebben toevertrouwd. In de beslissing wordt aangestipt dat het bevreemdend is dat verzoekster dit *überhaupt* aan iemand zou meedelen omwille van de moorden die reeds in haar familie waren gepleegd omwille van verboden relaties.

De commissaris-generaal merkt ook op dat verzoekster niet kan verduidelijken waarom haar vader en haar oom gekant zouden zijn tegen haar huwelijk. Blijkbaar stelde verzoekster dat het gewoon in haar vaders karakter zou liggen. De verklaring van verzoekster, dat haar vader streng religieus zou zijn, is niet in overeenstemming met het feit dat zij geen religieuze kledij of hoofddoek droeg en haar vader soms een stevige hoeveelheid alcohol dronk. Verzoekster slaagt er volgens de commissaris-generaal niet in aannemelijk te maken dat haar huwelijk in de ogen van haar familieleden problematisch zou zijn.

De commissaris-generaal noemt het ook frappant dat haar partner, nadat verzoekster na het eerste huwelijksaanzoek werd geslagen, nog een tweede keer haar hand kwam vragen. Bovendien is de geschetste gang van zaken, waarbij verzoekster er als bij wonder in slaagde te ontsnappen terwijl ze werd geslagen, weinig geloofwaardig.

In de beslissing wordt ook aangehaald dat verzoekster geen enkel begin van bewijs voorlegt aangaande de vervolgingsfeiten. Tevens deelde verzoekster mee nog gedurende enkele maanden probleemloos in Suleimaniya te hebben geleefd alvorens te beslissen om het land te verlaten.

Betreffende de neergelegde documenten stelt de commissaris-generaal dat deze de identiteit, herkomst en geboorte van een kind bevestigen, maar geen afbreuk doen aan de vaststellingen inzake het asielrelaas.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, stelt de commissaris-generaal dat er actueel voor burgers in de Koerdische Autonome Regio geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In de bestreden beslissing wordt tenslotte overwogen dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekster omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het vigerende willekeurig geweld in Suleimaniya.

2.5.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing, die overigens geen verwijderingsmaatregel omvat, zou schenden.

2.5.3. Een beslissing is strijdig met het redelijkheidsbeginsel indien die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (cf. RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.5.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5.6. Verzoekster voert onder andere de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 1 maart 2016 toekwam op het Belgische grondgebied, maar slechts meer dan een half jaar later, op 27 september 2016, een eerste asielaanvraag indiende (AD, stuk 14, 1ste AA, bijlage 26). Vervolgens werd verzoekster uitgenodigd om zich aan te bieden op 30 september 2016, maar zij gaf aan deze oproeping geen gevolg, hetgeen aanleiding gaf tot de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging dat verzoekster geacht werd afstand te hebben gedaan van haar asielaanvraag. Uiteindelijk diende verzoekster pas op 10 augustus 2017, bijna anderhalf jaar na haar aankomst in België, een tweede asielaanvraag in (AD, stuk 11, bijlage 26quinquies).

2.5.8. In haar middel bevestigt verzoekster dat haar gezinssituatie het acuut karakter van haar nood aan internationale bescherming heeft weggenomen. De Raad merkt op dat dit element niet zozeer verzoeksters asielrelaas als dusdanig ondergraaft, maar wel een indicatie vormt voor het feit dat haar vertrek naar België eerder was ingegeven door de wens om haar partner te vervoegeen dan door een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uit het gegeven dat zij nog geen andere verblijfsprocedures heeft opgestart, kan niet worden afgeleid dat haar asielaanvraag zou moeten worden ingewilligd. De commissaris-generaal kon rechtsgeldig concluderen dat de laattijdige asielaanvragen in ernstige mate afbreuk doen aan de ernst van verzoeksters nood aan bescherming.

2.5.9. Blijkens haar verklaringen vreest verzoekster bij een terugkeer voor haar leven omwille van haar vader (AD, stuk 10, Vragenlijst CGVS, 25 oktober 2017, vraag 4). Verzoekster verklaarde dat haar vader haar verboden had om nog langer naar school te gaan en dat zij voor haar halfbroers en halfzussen moest zorgen (*Ibid.*, vraag 5). Nadat haar partner haar hand had gevraagd, zou zij geslagen zijn en gevlucht en hulp hebben gezocht bij een vrouwenorganisatie, maar nadien werd zij terug aan haar vader toegewezen en werd zij opnieuw geslagen. Verzoekster vluchtte daarom opnieuw, trok naar een vriendin, waar zij twee maanden verbleef en verbleef daarna gedurende een zestal maanden op hotel, waarna zij alsnog besliste om op 12 december 2015 naar Turkije te vluchten (*ibid.*).

2.5.10. Tijdens het interview op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster aanvankelijk dat zij tot het vierde middelbaar naar school ging en daarna 2 jaar boekhouden studeerde en haar studies stopzette toen ze Koerdistan verliet in 2015 (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 31 januari 2018, p. 7). Daarna stelde verzoekster dat haar vader haar van school had gehaald toen hij gescheiden was, hetgeen zij vóór het huwelijksaanzoek van haar partner situeert. Bovendien beweerde verzoekster geen contact meer te hebben met haar vader sinds de achtste maand van 2014 (*Ibid.*, p. 5), waardoor verzoekster dus wellicht reeds in de eerste helft van 2014 de school had verlaten. Uit wat voorafgaat blijkt in elk geval dat de verklaringen van verzoekster over het verloop van haar schoolcarrière en de invloed van haar vader daarop volstrekt incompatibel zijn.

2.5.11. In weerwil van verzoeksters beweringen in haar verzoekschrift blijkt uit het gehoorverslag dat zij wel degelijk had verklaard dat zij haar familie als streng religieus beschouwt (*Ibid.* p. 3). Zij blijkt echter geen precieze reden te kunnen opgeven waarom haar vader het huwelijksaanzoek afwees (*Ibid.*, p. 12). Ook in haar verzoekschrift lijkt verzoekster te bevestigen dat er geen religieuze of tribale overwegingen of gronden die te maken hebben met de eer van de familie aan de basis zouden liggen van de houding van haar vader. Indien louter de tirannieke persoonlijkheid van haar vader zijn houding zou verklaren, zoals verzoekster beweert, kan niet worden ingezien waarom haar oom ook zou deelnemen aan de haar 'mishandeling' (*Ibid.*, p. 14). Verzoekster verklaarde haar echtgenoot via facebook 'ontmoet' te hebben (*Ibid.*, p. 11) zonder dat de familie op de hoogte was van deze contacten (*Ibid.*, p. 12). Blijkbaar zou zij dit wel hebben verteld aan de echtgenote van verzoeksters oom, die dit had doorverteld (*Ibid.*). Omdat het om een relatie ging die geen goedkeuring van de familie genoot, diende verzoekster zich bewust te zijn dat zij zich door haar gedrag blootstelde aan een risico. Verzoekster verklaarde immers dat het schenden van de eer in haar familie al aanleiding heeft gegeven tot het 'doodslagen met een baksteen' (*Ibid.*, p. 13). Nochtans volhardt verzoekster in haar bewering dat enkel de tirannieke persoonlijkheid van haar vader aan de basis ligt van zijn weigering. De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoekster over haar asielmotieven eerder dubbelzinnig en weinig coherent zijn en dat uit haar verklaringen geenszins kan worden geconcludeerd dat zij aannemelijk heeft gemaakt het slachtoffer te zijn geweest van eer gerelateerd geweld. Uit het geheel van haar verklaringen kon de commissaris-generaal besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar relatie 'problematisch' zou zijn.

2.5.12. Uit het loutere gegeven dat verzoekster thans met haar partner in België samenleeft, dat zij een gezin heeft uitgebouwd en dat zij geen contacten meer heeft met haar vader of haar familie kan niet worden besloten dat er in haren hoofde sprake zou zijn van vervolging. Verzoekster gaat immers voorbij aan de voorwaarde uit de vluchtelingdefinitie, dat de vrees voor vervolging 'gegrond' dient te zijn. De

vrees moet niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Gelet op de laattijdigheid van de asielaanvraag en de weinig overtuigende verklaringen van verzoekster, dient haar asielrelaas als ongeloofwaardig te worden afgedaan. Bijgevolg kan de subjectieve beleving van verzoekster niet volstaan om internationale bescherming te rechtvaardigen. De door verzoekster neergelegde documenten (AD, stuk 12, Documenten) hebben enkel betrekking op haar persoonsgegevens en gezinssituatie en niet op haar asielrelaas en zijn dus niet van aard om een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

2.5.13. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas komt verzoekster niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kan zij zich zodoende ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij, in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.14. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, stelt de Raad samen met verzoekster vast dat zij afkomstig is uit Suleimaniya in noord-Irak en dat zij als “burger” dient te worden beschouwd, zodat de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio (hierna: de KAR) dient te worden onderzocht om het reële risico op ernstige schade onder de vorm van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld te beoordelen.

2.5.15. Uit de informatie die door de verwerende partij ter beschikking werd gesteld (Aanvullende nota CGVS, “COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio”, 14 maart 2018, p. 27), blijkt dat de veiligheidssituatie in de KAR significant stabiel is dan deze in centraal-Irak. De voorbije drie jaar was sprake van een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS op de Asayish of andere overheidsdoelwitten. Er vond geen grote terroristische aanslag met burgerslachtoffers plaats. In de verslagperiode bleef de veiligheidssituatie stabiel. Daar waar de naburige Iraakse provincies door geweld werden getekend, bleef de KAR grotendeels vrij van geweld. De Iraakse overheid verklaarde op 9 december 2017 officieel de overwinning op IS. Er is geen frontlinie meer tussen de peshmerga en IS. De grens met centraal-Irak blijft streng bewaakt door de peshmerga.

Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de grensposten met Syrië en Turkije hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in KAR.

Sinds 25 juli 2015 voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in noord-Irak, waarbij het aantal burgerdoden beperkt bleef. Sinds 2016 vinden opnieuw Iraanse aanvallen op KDPI-doelwitten in de noord-Iraakse grensregio plaats in de strijd tegen Koerdische rebellen. Er werden tot op heden geen burgerdoden gerapporteerd als gevolg van de Iraanse aanvallen op grensgebied van de KAR. (Aanvullende nota CGVS, “COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio”, 14 maart 2018, p. 27).

2.5.16. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij poneert dat er in de KAR een situatie van willekeurig geweld bestaat. Het internetartikel van CNN van 19 december 2017, dat verzoekster als bijlage bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, bevestigt de economische en politieke malaise in de KAR (Verzoekschrift, bijlage 3), maar uit de bespreking van een gewelddadige anti-overheidsbetoging kan niet worden besloten dat er actueel een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld heerst in de KAR, waardoor een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade. Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, heeft verzoekster ook geen ‘persoonlijke omstandigheden’ aannemelijk gemaakt die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van het in de KAR aanwezige geweld.

2.5.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48 tot 48/6 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou

hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN